

ΛΟΓΟ

L'ARTE DELLA MENTE SCIENTIFICA

RACCOLTA DI ARTICOLI SCIENTIFICI

CON GLI ATTI DELLA CONFERENZA SCIENTIFICA E PRATICA INTERNAZIONALE

RICERCHE SCIENTIFICHE E METODI DELLA LORO REALIZZAZIONE: ESPERIENZA MONDIALE E REALTÀ DOMESTICHE

12 NOVEMBRE 2021 • BOLOGNA, REPUBBLICA ITALIANA

TOMO 2

DOI 10.36074/logos-12.11.2021.v1
ISBN 978-88-31277-21-1 (PDF)

ISBN 978-617-7991-76-1
ISBN 978-617-7991-69-3 (tomo 2)

EUROPEAN
SCIENTIFIC
PLATFORM

ΛΟΓΟΣ

RACCOLTA DI ARTICOLI SCIENTIFICI

CON GLI ATTI DELLA II CONFERENZA
SCIENTIFICA E PRATICA INTERNAZIONALE
**«RICERCHE SCIENTIFICHE E METODI DELLA
LORO REALIZZAZIONE: ESPERIENZA
MONDIALE E REALTÀ DOMESTICHE»**

12 NOVEMBRE 2021 • BOLOGNA, REPUBBLICA ITALIANA

TOMO 2

Bologna, Repubblica Italiana
«Associazione Italiana di Storia Urbana»
2021

Vinnytsia, Ucraina
«Yevropeiska naukova platforma»
2021

ESP

UDC 001(08)
R 52

<https://doi.org/10.36074/logos-12.11.2021.v2>

Presidente del Comitato Organizzatore: Holdenblat M.

Responsabile del layout: Bilous T.

Responsabile del design: Bondarenko I.

La conferenza è inclusa nel catalogo di conferenze scientifiche internazionali; approvato da ResearchBib e UKRISTEI (Certificato № 864 del 22/10/2021); è certificato da Euro Science Certification Group (Certificato № 22341 del 21/10/2021).

I materiali per le conferenze sono disponibili pubblicamente con la licenza Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0).

La descrizione bibliografica dei materiali della conferenza è indicizzata da CrossRef, ORCID, Google Scholar, ResearchGate, OpenAIRE e OUCI.

R 52

Ricerche scientifiche e metodi della loro realizzazione: esperienza mondiale e realta domestiche: Raccolta di articoli scientifici «ΛΟΓΟΣ» con gli atti della II Conferenza scientifica e pratica internazionale (T. 2), Bologna, 12 novembre 2021. Bologna-Vinnytsia: Associazione Italiana di Storia Urbana & Piattaforma scientifica europea, 2021.

ISBN 978-617-7991-76-1

«Piattaforma scientifica europea», Ucraina

ISBN 978-617-7991-69-3 (TOMO 2)

«Piattaforma scientifica europea», Ucraina

ISBN 978-88-31277-21-1 (PDF)

«Associazione Italiana di Storia Urbana», Repubblica Italiana

DOI 10.36074/logos-12.11.2021.v2

La raccolta contiene materiali dei partecipanti di una conferenza scientifica e pratica internazionale multidisciplinare «Ricerche scientifiche e metodi della loro realizzazione: esperienza mondiale e realta domestiche», che si è tenuta a Bologna il 12 novembre 2021.

UDC 001 (08)

ISBN 978-617-7991-76-1

© Personale della conferenza, 2021

ISBN 978-617-7991-69-3 (TOMO 2)

© Piattaforma scientifica europea, 2021

ISBN 978-88-31277-21-1 (PDF)

© Associazione Italiana di Storia Urbana, 2021

© In Viaggio con il Levi: Scienza, Tecnologia e Impresa, 2021

CONTENUTO

SEZIONE XI. PRODUZIONE E TECNOLOGIA ALIMENTARE

CHARACTERISTICS OF NEW VARIETIES OF TRITICALE GRAIN Liubych V.V., Novikov V.V., Zheliezna V.V.	7
TECHNOLOGISTS RIGGING WORKS USING SYNTHETIC SLINGS Razzakov S.J., Raxmannov B.K.	9

SEZIONE XII. INGEGNERIA MINERARIA, PETROLIFERA E DEL GAS

АНАЛІЗ НОРМАТИВНОЇ МЕТОДИКИ РОЗРАХУНКУ ВТРАТ НАФТОПРОДУКТІВ ВІД ВИПАРОВУВАННЯ В ПРОЦЕСІ ЇХ ЗБЕРІГАННЯ У РЕЗЕРВУАРІ РВС-2000 Люта Н.В., Дорошенко Ю.І., Цішковська Ю.М.	12
БУХОРО-ХИВА ЎЛКАСИНІНГ НЕФТЕГАЗГА ИСТИҚБОЛЛИГИ Хайитов О.Ғ., Умирзоқов А.А.	14
ПУТИ ПОВЫШЕНИЯ ЭФФЕКТИВНОСТИ ВЗРЫВНОЙ ПОДГОТОВКИ ГОРНОЙ МАССЫ К ВЫЕМКЕ В ГЛУБОКИХ КАРЬЕРАХ Хайитов О.Г., Игамбердиев У.Е.	18
ЮҚОРИ ҚОВУШҚОҚ НЕФТЛИ КОНЛАРДА НЕФТ ҚАЗИБ ОЛИШНИ КЎПАЙТИРИШ УЧУН ЯНГИ НАЗАРИЯЛАР ВА ТЕХНАЛОГИЯЛАРНИ ИШЛАБ ЧИҚИШ Азимов Б.Г., Хайитов О.Г.	22

SEZIONE XIII. MECCANICA GENERALE E INGEGNERIA MECCANICA

PECULIARITIES OF THE DEVELOPMENT OF THE FOURTH INDUSTRIAL REVOLUTION "INDUSTRY 4.0" Huliieva N.M.	30
THE PROCESS OF STUDYING THE RELIABILITY OF VIBRATING PLATFORMS Andreeva A., Delembovskyi M., Korniiichuk B.	32

SEZIONE XIV. DISPOSITIVI DI AUTOMAZIONE E PRODUZIONE

NOISE-IMMUNE TRANSMITTING INFORMATION SIGNALS TECHNIQUE FOR POWER EQUIPMENT DIAGNOSTIC SYSTEMS INFORMATION CHANNELS Zaitsev I., Titko V., Berezhnychenko V.	36
--	----

EDUCATION AS A MEDIA TOPIC Balalaieva O.Yu.	90
WAYS TO IMPROVE THE QUALITY OF HIGHER PEDAGOGICAL EDUCATION IN GERMANY Diachenko L.	92
АЕРОКОСМІЧНА ОСВІТА УЧНІВ – ПЕРЕДУМОВА ФОРМУВАННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ КРАЇНИ Яценко В.В., Кізіма С.С., Николайчук С.В.	94
ЕТНОПЕДАГОГІЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ МУЗЕЇВ ГУЦУЛЬЩИНИ Паска Т.В.	96
ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА ПІД ЧАС ПІДГОТОВКИ ЗДОБУВАЧІВ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ Маринченко І.В., Маринченко Є.О.	100
К ВОПРОСУ РАЗВИТИЯ ПОЗНАВАТЕЛЬНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ СТУДЕНТОВ Научно-исследовательская группа: Аплашова А., Кенжебаева Ж., Басхан Ж., Мухаметкаиров А., Абдужалилов С.	103

DOI 10.36074/logos-12.11.2021.v2.31

ЕТНОПЕДАГОГІЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ МУЗЕЇВ ГУЦУЛЬЩИНИ

ORCID ID: 0000-0002-4579-388X

Паска Тарас Валерійович

аспірант кафедри педагогіки та освітнього менеджменту ім. Богдана Ступарика
Прикарпатський національний університет ім. Василя Стефаника

УКРАЇНА

Гуцульщина – один з етнографічних регіонів України, де збереглася автентична матеріальна і духовна культура її мешканців – гуцулів. Її територія охоплює східну, найвисокогірнішу частину Українських Карпат. За сучасним адміністративним поділом України гуцули проживають у Івано-Франківській області (Надвірнянський, Верховинський, Косівський, Коломийський райони), Чернівецькій області (Вижницький район), Закарпатській області (Рахівський район). Загальна площа цього регіону складає 9,2 тис. квадратних кілометрів. У 262 населених пунктах тут проживає майже півмільйона осіб, нараховується понад 260 загальноосвітніх навчальних закладів [1].

Глибокі дослідження гуцульського етнокультурного феномену, розвиток гуцульщинознавства як системи знань про Гуцульщину неможливе без функціонування мережі державних, громадських і приватних музеїв. Вони стали справжніми центрами збереження історико-культурних цінностей, засобом потужного виховного впливу на дітей та молодь. Науково-практичні засади музейної педагогіки Гуцульщини як складової сучасного гуцульщинознавства розробили Ігор Пелипейко, Петро Лосюк, Роман Скульський, Петро Шкрібляк, Іван Зеленчук, Аделя Григорук, Володимир Грабовецький, Петро Арсенич та інші. Вагому роль у розбудові музеїв як осередків духовності відіграли Гуцульська Освітня Рада, Науково-дослідна лабораторія «Гуцульська етнопедагогіка та гуцульщинознавство» Національної академії педагогічних наук України (Яворів), Філія «Гуцульщина» Науково-дослідного інституту українознавства Міністерства освіти і науки України (Верховина) (далі – Філія «Гуцульщина» НДІУ МОН України), творча навчально-наукова лабораторія «Гірська школа Українських Карпат» Прикарпатського національного університету ім. Василя Стефаника, Всеукраїнське товариство «Гуцульщина», Асоціація органів місцевого самоврядування гірських районів України «Карпатський форум народовладдя».

Термін «гуцульщинознавство», яким послуговуються в освітньо-культурному просторі Закарпатської, Буковинської і Галицької Гуцульщини, увійшов у науковий обіг у 90-х роках ХХ ст. За визначенням академіка М. Стельмаховича, гуцульщинознавство – це система знань про Гуцульщину, що висвітлює історію цього краю, його мову, природу, життя, побут, родинні і громадські стосунки, заняття, матеріальну і духовну культуру гуцулів [2].

Провідною музейною установою регіону є Національний музей народного мистецтва Гуцульщини і Покуття ім. Й. Кобринського в Коломиї. Тут зберігається 50 тисяч експонатів, які представляють усі види традиційного народного декоративно-прикладного мистецтва, починаючи з XVII ст. до наших днів. Про його популярність свідчить той факт, що щорічно (до пандемії COVID-19) його відвідувало близько 20 тисяч іноземних туристів із 60 країн світу [3].

Вагомий досвід організації освітньої роботи з метою популяризації гуцульщинознавства мають Вижницький краєзнавчий музей, Берегометський краєзнавчий музей, музей історії Надвірнянщини, Делятинський краєзнавчий музей, Косівський музей народного мистецтва та побуту Гуцульщини, Яремчанський музей етнографії та екології Карпатського краю, Регіональний історико-краєзнавчий музей Гуцульщини (Верховина), музей історії міста Коломиї, музей екології гір та історії природокористування в Українських Карпатах (Рахів).

Музейний простір Гуцульщини доповнюють шкільні, відомчі і приватні музеї, музейні кімнати, світлиці, галереї. Так, у Надвірнянському районі за роки незалежності створено 10 громадських і приватних музеїв, які активно прилучають молодь до спадщини Гуцульського краю. Серед них – п'ять шкільних історико-краєзнавчих та етнографічних музеїв у селах Добротіві, Саджавці, Чернику, Красній, Молодкові. Шкільний історико-краєзнавчий музей с. Добротова створений у 2002 році, а в 2008 році отримав статус «народного». В експозицію музею входять 14 розділів з найдавніших часів до сьогодення. Її доповнюють такі оригінальні експонати – скульптура язичницького бога Сонця, діючий макет «Місто Добрилів», макет «Пітекантроп», скульптурні композиції «Селяни початку ХХ ст.», «Весільна пара», «Партизани в лісі» [4].

У Косівському районі паспортизовано 16 шкільних музеїв, зокрема музей «Полонинське літо» (Розтоки), музей «Дідусева хата» (Черганівка), музей «Пошук» (Рожнів), етнографічні музеї (Косів, Вербовець, Хімчин, Яворів), меморіальні музеї Івана Франка (Нижній Березів), Тараса Мельничука (Уторопи), Михайла Павлика (Косів), Ігоря Пелипейка (Косів) та інші.

У Верховинському районі значний досвід нагромадили шкільні етнографічні музеї (Красноілля, Буковець), кімнати-світлиці (Верхній Ясенів, Бистрець, Красник), музей вишивки імені Ксенії Колотило (Білоберізка).

У Рахівському районі активну пошуково-дослідницьку роботу проводять шкільні історико-краєзнавчі музеї (Рахів, Ясіня, Косівська Поляна, Ділове, Верхнє Водяне, Чорна Тиса), етнографічні музеї (Середнє Водяне, Кобилецька Поляна, Лазещина). У Вижницькому районі на базі Підзахаричівського навчально-виховного комплексу «Перлина Гуцульщини» створено музей вишивальниці Ксенії Колотило та музей етнографії і краєзнавства Гуцульщини. У цьому районі проводять змістовну виховну роботу також шкільні меморіальні музеї Івана Бажанського (Вашківці), Дмитра Загула (Мілієве), Івана Дощівника (Банілів), Назарія Яремчука (Вижниця).

У музеях закладів загальної середньої освіти проводиться результативна освітньо-пізнавальна та пошуково-дослідницька робота. Тут працюють краєзнавчі гуртки із секціями літописців, реставраторів, кореспондентів, екскурсологів. На базі музеїв проходять уроки історії, географії, літератури, художньої культури і мистецтва, заняття гуртків і факультативів гуманітарного циклу, виховні години, зустрічі з відомими земляками, шкільні конференції і свята.

Речові і писемні історичні пам'ятки музеїв активно поповнюються у результаті пошукових експедицій школярів під керівництвом педагогів-краєзнавців. Науковці Філії «Гуцульщина» НДІУ МОН України під керівництвом І. Зеленчука розробили концепційні основи і методику проведення учнівських українознавчих експедицій загальноосвітніми навчальними закладами на території Гуцульщини. Такі експедиції «суттєво відрізняються від традиційних уроків та практичних занять і концептуально відносяться до методики «навчання

через дослідження» [5]. Автори концепції пропонують такі актуальні теми експедицій: «Жива історія Гуцульщини», «Майстри народної творчості, художніх ремесел та промислів Гуцульщини», «Пам'ятки природи, історії та культури Гуцульщини».

Інтерактивні методи популяризації гуцульщинознавства стали невід'ємною складовою діяльності приватних музеїв Гуцульщини. Серед найбільш відвідуваних – музей звичаєвої символіки Гуцульщини Юрія Боберського у Микуличині, етнографічний музей старожитностей Гуцульщини Ярослава Зеленчука у Криворівні, етнографічний музей родини Корнелюків у Косові, музей народної творчості Михайла Струтинського (Косів), музей родини Малявських (Косів), музей-колекція Зої Сагайдачної (Косів), музей гуцульської магії Миколи Данилюка (Верховина), музей гуцульської різьби Юрія Павловича (Рахів). З метою популяризації гуцульського декоративно-прикладного мистецтва, зокрема художнього різьблення, у селі Яворів на Косівщині створено садибу-музей родини Корпанюків та садибу-музей «Осередок родини Шкрібляків».

В останні десятиліття з'явилися цікаві інноваційні проекти в діяльності музеїв Гуцульщини, які дозволили розширити музейну аудиторію, особливо серед молоді. Слід відзначити створення у цьому контексті таких неординарних музейних установ, як: музей писанкового розпису в Коломиї (2000); будинок-музей фільму «Тіні забутих предків» у Верховині (2001); музей гумору «Весела оселя» в Коломиї (2011); музей-сироварня у Верховині (2014); парк-музей «Карпати в мініатюрі» в Яремче (2015); музей гуцульського побуту, етнографії та музичних інструментів Романа Кумлика у Верховині (2016); гуцульська світлиця-музей у Надвірній (2017); музей коломиїської книги у Коломиї (2018); етнопарк «Гуцул Ленд» у Буковелі (2019); музей книги про гуцулів і Гуцульщину у Верховині (2020); музей гуцульської бриндзи (2020) та інші.

Великий виховний потенціал мають також тематичні екскурсії, що проводяться у таких верховинських музеях, як музей гуцульського побуту та мистецтва «У трембітаря», музей ліжникарства, музей Галерія гуцульських традицій та обрядів у Верховині, музей хата-громада кінофільму «Анничка», музей-садиба Галинки Верховинки «Вишиванка», музей кінофільму «Олекса Довбуш», меморіальний музей Петра Шекерика-Дониківського та інші.

На Надвірнянщині у селі Пнів в 2013 році відкрито єдиний в Україні музей нафтопромислів Галичини, який за версією порталу «Itinerary», увійшов у топ-10 найнезвичайніших музеїв України [6]. Відвідувачів музею захоплюють не лише різноманітні експонати, а й театралізована реконструкція акторів-аматорів, які майстерно відтворюють спосіб добування нафти у давнину. На базі музею освітяни району проводять семінари методичних об'єднань вчителів історії, географії, фізики. Педагоги та учні під час оригінальних відкритих уроків, цікавих екскурсій мають можливість пізнати нележку, але благородну працю нафтовиків у різні історичні часи становлення і розвитку нафтової промисловості. Для молодого покоління музей став і орієнтиром у здобутті професій, і джерелом виховання.

Висновки. Таким чином, широка мережа державних, громадських і приватних музеїв Гуцульщини акумулює в собі багатогранний етнопедагогічний потенціал. Краєзнавці та музеєзнавці Гуцульського краю продовжують пошуково-дослідницьку роботу, наполегливо збирають і вивчають артефакти історичної минувшини, щоб виховати національну свідомість молодого покоління. Актуальним завданням залишається розробка короткострокових і довгострокових культурно-освітніх програм і проектів для відвідувачів музеїв, які

вивчають гуцульщинознавство. Триває робота над створенням, апробацією і впровадженням нових музейно-педагогічних технологій для різних категорій музейної аудиторії з використанням світового досвіду.

Список використаних джерел:

- [1] Лосюк, П. (2018). *Регіональний етнографічний компонент як засіб формування ідентичності українця, громадянина-патріота України (на прикладі вивчення гуцульщинознавства)*. В Лосюк, П. (ред.) *Вчені-горяни – гірській школі* (с. 132-137). Косів: Писаний Камінь.
- [2] Стельмахович, М. (1997). Українознавство, народознавство і гуцульщинознавство. Співвідношення між ними. *Гуцульська школа*, (1), 49-53.
- [3] Мончук, О. (2018). Культурний ренесанс. *Галичина*, (1-2), 5.
- [4] Паска, Т. Роль музейної педагогіки у збереженні, дослідженні і популяризації гуцульщинознавства на теренах Надвірнянщини. Гуцульщина – ХХІ сторіччя: проблеми та перспективи збереження гірської природи та етнічної культури в гуцульському регіоні Українських Карпат в умовах глобалізації: матеріали науково-практичної конференції (с. 91-94). 27 липня, 2018, Яремче.
- [5] Зеленчук, І., Зеленчук, Я. (2009). Організація і методика проведення учнівських українознавчих експедицій загальноосвітніми навчальними закладами Гуцульського регіону України. *Українознавство*, (4), 302-305.
- [6] Мицус, М. (2018). До Міжнародного дня музеїв. В Україні – єдиний. *Галичина*, (44), 7.